

کتابِ رُوت

پیشگفتار

سرگذشتِ امزی کتابِ ریزه دَ زمانِ قاضی ها رُخ دد.

فهرستِ عنوانها

- خاندانِ اِیْمَلِک و نَعومی (فصل ۱ آیه ۱)
- پس اَمَدو دَ وطن (فصل ۱ آیه ۶)
- رُوت دَ کِشْتِ بوعَز کار مُونه (فصل ۲ آیه ۱)
- نَعومی بَلدِه آیندِه رُوت فِکْر مُونه (فصل ۳ آیه ۱)
- توی بوعَز قَد رُوت (فصل ۴ آیه ۱)

خانوارِ اِیْمَلِک و نَعومی

۱ دَ زمانِ حُکمرانی قاضی ها، دَ سرزمینِ اِسْرَائیلِ قحطی پیدا شد و یگ آدم از شارِ بیت-لَحَمِ منطقه یهُودا قد خاتو و دُو باچه خُو کوچ کد و دَ مُلکِ موآب دَ عنوانِ بیگنه زندگی مُوکد. ۲ نامِ ازو آدمِ اِیْمَلِک و نامِ زَن شی نَعومی و نامِ باچه های شی مَحْلون و کَلیون بود. اونا از مردُمِ اِفراته بود و دَ شارِ بیت-لَحَمِ دَ منطقه یهُودا زندگی مُوکد. خلاصه، اونا دَ مُلکِ موآب رفته دَ اُونجی مند. ۳ مگم اِیْمَلِک شوی نَعومی فَوْت کد و اُو قد دُو باچه خُو تنها مند. ۴ امو دُو باچه از دُخترونِ موآبی خاتو گرفت که نامِ یگ شی عورفه و نامِ دیگه شی رُوت بود و اونا تقریباً ده سال دَ اُونجی زندگی کد. ۵ اوخته مَحْلون و کَلیون ام فَوْت کد و نَعومی از هر دُو اولاد

و از شوی خو مند.

۶ بعد ازو نعومی قد بیری گون خو باله شده آمادگی گرفت تا از ملک موآب پس د جای خود خو بوره، چون او د موآب شنیدد که خداوند د بله قوم خو نظر کده و دزوا حاصلات پریمو دده. ۷ پس او قد دو بیری خو امزو جای که زندگی موکد کوچ کد و د راه خو ری شده پس د سرزمین یهودا رفت. ۸ مگم نعومی د دو بیری خو گفت: ”هر دوی شمو پس د خانه آبه خو بورید و خداوند د حق شمو نیکی کنه، امو رقمیکه شمو د حق مرده های مه و ام د حق ازمه نیکی کدید. ۹ خداوند دز شمو بخت خوب نصیب کنه تاکه هر کدم شمو شوی دیگه کده د خانه ازو آرام شنید.“ اوخته نعومی روی ازوا ره ماخ کد و اونا د آواز بلند چخرا کده ۱۰ دزو گفت: ”نه، مو قد ازتو پس موری و د مینکل قوم تو زندگی مونی.“

۱۱ مگم نعومی گفت: ”او دخترن مه، دور خورده پس بورید. چرا میخاهید که قد ازمه بورید؟ آیا کدم باچه د کوره مه آسته تاکه یگو روز شوی شمو شنه؟ ۱۲ نه، نیسته. پس بورید دخترای مه، چراکه بلده شوی گرفتو ما کلو پیر شدیم. اگه بگیم هنوز ام امید درم و حتی اگه امشاو د شوی دده شتم و یگ چند باچه ام د دنیا بیرم، ۱۳ آیا شمو تا جوان شدون ازوا ره صبر مونید و خودون خو ره از شوی کدو محروم مونید؟ نه دخترای مه، اوقات ازمه از شمو کده غدر تلخ آسته، چراکه دست خداوند یکسره د خلاف مه یراز شده.“ ۱۴ اوخته اونا بسم چخرا کد و عریه روی خسر مادر خو ره ماخ کده خدا حافظی کد. مگم روت خود ره دزو چسپند. ۱۵ و نعومی

د روت گُفت: ”اونه! خاتونِ ایور تو پس د پیشِ قوما و خدایون خو رفت؛ تو ام از پشتِ ازو بورو.“

۱۶ لیکن روت دزو گُفت: ”کلو شله نشو که از پیش تو بورم و تو ره ایله کنم. ما مورم، بلکه هر جای که تو بوری ما قد از تو مورم و هر جای که تو بشینی ما ام امونجی میشینم؛ و قوم از تو، قوم از مه و خدای از تو، خدای از مه آسته. ۱۷ د امزو جای که تو بمری ما ام مورم و د امونجی دفن موشم. اگه چیزی جز از مرگ مره از تو جدا کنه، خداوند ازی کده بلای بدتر ره د بله از مه بیره.“ ۱۸ وختی نعومی دید که روت سخت تصمیم گرفته که قد ازو بوره، دیگه او ره چیزی نگفت.

۱۹ پس هر دوی ازوا ری شده د بیت-لحم رفت. وختیکه د بیت-لحم رسید، تمام مردم شار از خاطر ازوا د شور آمد و خاتونو د بین خو موگفت: ”ای امو نعومی آسته؟“ ۲۰ مگم نعومی دزوا گُفت: ”مره «نعومی» کوی نکنید، بلکه «مارا» کوی کنید، چراکه خدای متعال زندگی مره تلخ کده. ۲۱ ما دست پر بر شدیم، ولی خداوند مره دست خالی پس آورد. چرا مره «نعومی» موگید د حالیکه خداوند مره خار-و-ذلیل کده و قادر مطلق د سر مه بلا آورده.“ ۲۲ خلاصه، نعومی قد بیری موآبی خو روت قتی پس آمد و اونا د شروع جو درو د شار بیت-لحم رسید.

۲ د اونجی نعومی از طرف شوی خو الیمک یگ قوما دشت که او اولادِ بابِه الیمک و نام ازو بو عز بود. او یگ آدم ثروتمند-و-مردمدار بود. ۲ دمزو غیت روت موآبی د نعومی

گفت: ”مره بیل که سر کِشت‌ها بورم و هر کسی که روی خوش نشو بدیه از پشتِ دروگرای شی رفته خوشه-چینی کنم.“ و نعومی دزشی گفت: ”بورو، دخترِ مه.“^۲ پس او ری شده د قدی پلال در آمد و از پشتِ دروگرا خوشه-چینی ره شروع کد. اتفاقاً، او د یگ پتی زمین بو عز که اولادِ بابِه ایملک بود، داخل شد.

^۴ اوخته بو عز از شارِ بیت-لحم آمده د دروگرا گفت: ”خداوند قد شمو بشه!“ و اونا د جواب شی گفت: ”خداوند تو ره برکت بدیه.“^۵ و بو عز د سرکارگرِ دروگرا گفت: ”ای خاتون جوان از کی آسته؟“^۶ و سرکارگرِ دروگرا د جواب شی گفت: ”او امو خاتونِ موآبی آسته که قد نعومی از ملک موآب پس آمده.“^۷ او از مه پُرسان کد: ’اجازه آسته که از پشتِ دروگرا د مینکل قوده ها خوشه چینی کنم؟‘ بعد ازو د قدی پلال رفت و از سر صُبح تا آلی ره خوشه چینده ری یه و فقط یگ لحظه د تی چیری شِشت و بس.“

^۸ پس بو عز د روت گفت: ”گوش کو دختر مه! د دیگه جای بلده خوشه چینی نرو و اینجی ره ایله نکو، بلکه قد کنیزای مه د امینجی بش.“^۹ چیم خو ره دمزو پتی زمی بگیر که اونا درو مونه و از پشتِ ازوا بورو. ما د نفرای خو گفتیم که دز تو دست نزنه و وختیکه تُشنه شدی از کوزه های او که اونا ره از چاه پُر کده، وُچی کو.“

^{۱۰} و روت قد روی خو د زمی اُفتده او ره احترام کد و گفت: ”چرا نظرِ لطف تو د بله مه قرار گرفته؟ ما خو یگ بیگنه آستم.“

۱۱ و بوعز د جواب شی گُفت: ”ما از تمام کارای تُو که د خُسرمادر خُو بعد از فَوْتِ شُوی خُو کدے خبر شدیم و ام ازی که چطور آته، آبه و جای تُو د خُو ره ایله کده د مینکل قومی که سابق نَمینخشیدی، امدے. ۱۲ خداوند عمل نیک تُو ره د پیش تُو بیره؛ خداوند، خُدای اسرائیل که د زیر پر-و-بال شی پناه اُوردے، تُو ره اجرِ کامل بدیه.“ ۱۳ و روت گُفت: ”ای بادر مه، تُو دز مه غدر مهربو آستی، چراکه مره تسلی ددی و د کنیز خُو تورای دل-شین گُفتی، اگرچه ما مثل یکی از کنیزای تُو شده نَمیتئم.“

۱۴ د وخت نان چاشت بوعز دزشی گُفت: ”بیه اینجی و امزی نان بگیر و لُغمه خُو ره د سرکه چوکه کده بخور.“ پس روت قد دروگرا یگ جای ششت و بوعز از گندم بریو کده ام دزشی دد. روت خورده سیر شد و یگ مقدار تی بخششی شی مند. ۱۵ وختیکه او باله شد و پس د خوشه چینی رفت، بوعز د نفرای خُو امر کده گُفت: ”او ره بیلید که از قدی قوده ها ام خوشه چینی کنه و مزاجم شی نشنید. ۱۶ حتی بعضی خوشه ها از قوده ها کشیده د زمی پورته کنید که او بلده خُو بچینه و او ره سرزنش نکنید.“

۱۷ پس روت تا شام د قدی پلال خوشه چینی کد و امو خوشه های ره که چینه بود تپک کد، که تقریباً یگ ایفه جو د دست اُورد. ۱۸ بعد از روت امو جو ره د شانِه خُو گرفته د شار رفت و خُسرمادر شی دید که چيقس جم کده. روت خوراکي ره که بعد از سیر شدن شی باقی مند، کشیده دزو دد. ۱۹ پس خُسرمادر شی دزو گُفت: ”امروز د کجا خوشه

چینی کدی و دَ کُدم جای کار کدی؟ خُدا اُمُو کس ره خیر
 بدیه که دَز تُو تَوَجُه کده. “ اوخته رُوت دَ بارِه اُمزو کس که دَ
 زمین شی کار کدُ دَ خُسرمادر خُو نقل کده گُفت: ” نام اُمزو
 آدم که ما اِمروز دَ زمین شی کار کدم، بو عَز اَسته. “ ۲۰ و
 نَعومی دَ بیری خُو گُفت: ” خُداوند اُو ره بَرکت بدیه، چراکه
 اُو مهربانی خُو ره از زنده ها و مُرده ها دریغ نَکده! “ و نَعومی
 بسم دَزو گُفت: ” ای آدم نزدیکانه مو اَسته و یکی اُمزو کسای
 که باید سرپرست مو شنه. “ ۲۱ اوخته رُوت مو آبی گُفت: ” اُو
 حتی دَز مه گُفت که ’تُو قد کارگرای مه بَش، تا اُو غیتیکه
 اونا دِرو زمینای مره خلاص کُنه. “ ۲۲ و نَعومی دَ بیری خُو
 رُوت گُفت: ” اَرِے دُختر مه، خُوبه که تُو قد کنیزای ازو دَ
 زمین شی بوری نِسبت دَزی که دَ زمین کس دیگه بوری و
 اونا تُو ره آزار-و- اذیت کُنه. “ ۲۳ پس رُوت تا آخر دِرو جو و
 گندم قد کنیزای بو عَز بلده خوشه چیندو مند و اُو قد
 خُسرمادر خُو یگجای زندگی مُوكد.

۳ ۱ دَمزو غیت نَعومی دَ رُوت گُفت: ” دُختر مه، یگو کس ره
 بلده تُو پیدا نَکنم تا که زندگی تُو آرام شنه؟ ۲ اونه، اُمُو بو عَز که
 تُو قد کنیزای شی بُودی، اُو قومای مو اَسته، فامیدی؟ اُو
 اِمشاو دَ خرموجوی خرمون جو ره باد مُونه. ۳ پس جان خُو
 ره شُسته خود ره خوشبوی کُو و خُوبترین کالای خُو ره
 پوشیده دَ سر خرموجوی بورُو. مگم تا وختیکه اُو از خوردو
 و وُچی کدو خلاص نَشده، خود ره دَزو معرفی نَکُو. ۴ وختیکه
 خاو کد جای خاو شی ره نشانی کُو. بعد ازو بورُو و پایای
 شی ره لُچ کده دَ اُونجی خاو کُو. اوخته اُو دَز تُو مُوگیه که

چی باید بُکُنی.“^۵ و رُوت دَ جَوَابِ شِی گُفت: ”هر چِیزی که دَ ز مه گُفتی ما اموطور مُونم.“

^۶پس اُو دَ سِرِ خرموجوی رفت و امو رقمیکه خُسرمادر شی دَ زو امر کدُد، اموطور کد. ^۷وختی بوغز خورده و وُچی کده تَب شی چاق شُد، اُو رفته دَ لبِ خرمو خاو کد. پس رُوت تاشکی آهسته آهسته اَمَد و پایای شی ره لُچ کده خاو کد. ^۸دَ نیمِ شاو بوغز تکان خورده بیدار شُد و خود ره پالو دده دید که یگ خاتو دَ پیدمون پای شی خاو کده. ^۹بوغز پُرسان کد: ”تو کی استی؟“ رُوت گُفت: ”ما کنیز تو رُوت اَسْتَم. دامون خور ره دَ سِرِ کنیز خو بندز، چراکه تو یگ قومای نزدیک و سرپرست مه استی.“ ^{۱۰}اُو گُفت: ”آی دُختر مه، خداوند تو ره بَرکت بدیه. امی مهربانی ره که آلی کدی از مهربانی اوّل کده که دَ حقِ خُسرمادر خو کدے بزرگتر اَسته، چراکه دَ پُشتِ جوانای غریب یا پولدار، نرفتی. ^{۱۱}آلی ترس نخور دُختر مه، هر چِیزی که از مه خواهش کدی، ما پوره مُونم، چراکه تمام شار و قوم مه تو ره یگ خاتونِ خوب میدنه. ^{۱۲}دُرست اَسته که ما قومای نزدیک و سرپرست تو اَسْتَم، لیکن از مه کده یگ قوما و سرپرست دیگه دَ ز تو نزدیکتر اَسته. ^{۱۳}امشاو ره دَ امینجی تیر کُو، صَباح اگه اُو نفر سرپرستی تو ره دَ دست خُو گِرِفت، خُویه، بیل که بگیری. لیکن اگه سرپرستی تو ره دَ دست خُو نگرِفت، مَرهَد خداوند قَسَم که ما سرپرستی تو ره دَ دست خُو میگیرم. آلی تا صَباح ره دَ امینجی خاو کُو.“

^{۱۴}پس رُوت تا صَباح دَ پیدمون پای شی خاو کد، مگم صَباحگاه، پیش ازی که کس کس ره بَنخشه اُو باله شُد،

چُون بوعَز قد خود خُو گُفت: ”نبايد کسی بُفامه که ای خاتو دَ خرموجوی آمده.“^{۱۵} و بوعَز دَز شی گُفت: ”امو چادر ره که دَ سر خُو کدے بیر و اوار کُو.“ پس رُوت چادر خُو ره اوار کد و بوعَز شَش مَنک جو دَ مَنه چادر شی اندخته دَ بله شانِه شی ایشَت و رُوت دَ شار رفت.^{۱۶} وختیکه دَ پیش خُسرمادر خُو آمد، او از رُوت پُرسان کد: ”ای دُختر مه، چیز کار شد؟“ اوخته، او از پگِ کارای که امو نفر بلده ازو کد، دَز شی نقل کد^{۱۷} و گُفت: ”اینمی شَش مَنک جو ره ام دَز مه دد و گُفت که، دَستِ خالی دَ پیش خُسرمادر خُو نرو.“^{۱۸} پس نَعومی دَز شی گُفت: ”دُختر مه، قرار بشی تا بنگری که چیز کار موشه، چُون او آدم تاکه امروز ای کار ره انجام نَدیه، آرام نَمیشینه.“

۴ پس بوعَز دَ درگه شار رفت و دَ اُونجی شِشت. اوخته امو قوما و سرپرست که بوعَز دَ باره شی توره گُفتد ازونجی تیر موشد و بوعَز دَزو گُفت: ”او آلی، بیه یگ لحظه بشی.“ و او آدم آمده شِشت.^۲ و بوعَز ده نفر از ریش سفیدون شار ره کوی کده دَزوا گُفت: ”ببید که یگ لحظه بشینی.“ و اونا جم شده شِشت.^۳ بوعَز دمَزو قوما و سرپرست گُفت: ”نَعومی که از سرزمینِ موآب پس آمده، امو زمینِ برار مو الیمَلک ره سودا موكنه.“^۴ ما فکر کدم، خوبتر آسته که تو ره دَزی باره خبر بدیم و بگیم که او ره دَ حُضورِ نفرای امزی مجلس و ریش سفیدونِ قوم مو بخر. اگه او ره خریده میگیری، بگیر. ولے اگه نمیخری مره بگی تا بُفامم. چُون بَغیر ازتو دیگه کس حق خریدو ره ندره و بعد ازتو حق ازمه یه.“ و او آدم

گفت: ”ما خریده میگیرم.“

۵ اوخته بو عَز گُفت: ”دَ روزی که اُمُو زمی ره از دِسْتِ نَعومی میخری، پس رُوتِ موآبی، اُمُو خاتونِ قوما ی قُوت شُدِه مو ره ام باید بگیری، تاکه نامِ امزُو مرحوم دَ میراثِ شی باقی بُمنه.“

۶ لیکن اُمُو قوما و سرپرست گُفت: ”دَزی صُورت ما نمی تَنم بَلدِه خُو بخرم؛ نَشْنِه که میراثِ خود مه خراب شُنه. حقِ سرپرستی از مَرِه تُو بگیر، چُون ما نمی تَنم سرپرستی کُنم.“

۷ دَ او زمان دَ اسرائیل دَ بارِه سرپرستی گِرِفْتو و یا خرید-و-فروشِ زمی اینی رواج بُود: وختیکه مردُم میخاست یگو معاملِه ره قطعی کنه، یگ نفر کُوشرِه خُو ره از پای خُو بُر کده دَ نفرِ طرفِ معاملِه خُو میدد. ای کار دَ سرزمینِ اسرائیل دَ شکلِ یگ قانونِ وجودِ دَشت. ^۸ پس اُمُو قوما و سرپرست دَ بو عَز گُفت: ”خود تُو اُمُو زمی ره بَلدِه خُو بخر.“ و کُوشرِه خُو ره از پای خُو بُر کد.

۹ اوخته، بو عَز دَ ریش سفیدا و پگِ مردُم گُفت: ”شُمُو امروز شاهدِ اَسْتید که تمامِ جایدادِ اِیْمَلِک و جایدادِ کَلیون و مَحَلون ره ما از نَعومی خریدُم. ^{۱۰} ما امچنان رُوتِ موآبی، بیوه مَحَلون ره گِرِفْتُم تا خاتونِ مه شُنه و نامِ قوما ی مرحوم مه دَ میراثِ شی باقی بُمنه و نامِ ازو از خانوار و منطقه شی از بین نَرُوه. شُمُو امروز شاهدِ بشید.“ ^{۱۱} پس تمامِ مردُم و ریش سفیدونی که دَ درگه شارِ مَوْجُود بُود گُفت: ”مو شاهدِ اَسْتی. خُداوند ای خاتو ره که دَ خانه تُو مییه مثلِ راحیل و

لیه جور کنه، که اونا هر دوی شی خانه اسرائیل ره آباد کد. و تُو د افراته کامیاب و د بَیت-لَحَم نامتو شنی. ^{۱۲} و اولادای ره که خُداوند د وسیله امزی خاتون جوان دز تُو میدیه، مثل خاتوارِ فارصِ باچه تamar و یهودا بَشه.

^{۱۳} پس بو عَز روت ره خاتو کده قد ازو نزدیک شد و خُداوند او ره اُمیدوار کد و روت یگ باچه د دنیا اُورد. ^{۱۴} اوخته خاتونوی بَیت-لَحَم د نَعومی گُفت: ”شکر-و-سپاس خُداوند ره که نه ایشت تُو بے وارث بَشی و امروز تُو صاحبِ نوسه شدی؛ مو دُعا مونی که نام شی د اسرائیل باقی بُمَنه. ^{۱۵} او تازه کُننده جان تُو و تیاقِ پیری تُو موشه، چون بیری تُو که تُو ره دوست میدنه و از هفت باچه کده دز تُو بهتر آسته، او امی باچه ره د دنیا اُورده.“

^{۱۶} و نَعومی نلغه ره گِرِفته د بَغْل خُو ایشت و نگاهداری شی ره د دست خُو گِرِفت. ^{۱۷} و خاتونوی همسایه او ره نام کده گُفت: ”ای باچه بلده نَعومی تولد شده.“ و اونا نام شی ره عوبید ایشت. عوبید آته یسی و یسی آته داوود بود. ^{۱۸} و اینی آسته پُشت نامه فارص:

فارص آته حَصرون بُود،
^{۱۹} و حَصرون آته رام،
و رام آته عمیناداب،
^{۲۰} و عمیناداب آته نحشون،
و نحشون آته سَلمون،
^{۲۱} و سَلمون آته بو عَز
و بو عَز آته عوبید،

۲۲ و عوبید آتہ یسی
و یسی آتہ داؤود بُود.

سوال دارید؟ +1 807.700.6090

آزرگی © afghanbibles.org

Copyrighted material not for reprint/publishing purposes.